

ИСТОРИЯТА НА СТАРАТА ЛИПА

Старата липа въздъхна и каза:

— Деца, повече не мога да се грижа за васъ! Вървете сами да си търсите прехраната!

Люшна клони, и отъ тѣхъ се посипаха стотици рожби. Най-малката отъ тѣхъ бѣше Семко. Той разпери тънката си перка и се понесе надъ земята. Вѣтъра запѣ, а самолетътъ му забръмча и го понесе надалечъ. Погледна — голѣмо, мръсно блато, и изтрѣпна отъ страхъ.

— Тука ме чака гладна смъртъ! — си каза Семко. Събра всичкитѣ си сили. Перката му изписа широка джга, и самолетътъ му се изкачи високо въ небето. Гледа, — подъ него се озъбили голи скали, чакатъ го да кацне и да го глътнатъ.

Семко примрежва очи и шепне:

— И тука нѣма да бжда по-добре!

Самолетътъ му извива крѣгъ и се понася низко надъ полето. Срѣдъ него се чернѣе буйна гора.

Перката се закачи за върховетѣ на дърветата.

— Тука мога да отседна! — решава Семко.

Перката се наклони надолу, и самолетътъ се заби въ земята. Вжтре бѣше топло. Семко съблѣче връхната си дреха и показа потно чело навънъ. Огледа се и самодоволно се усмихна — хареса му се този тихъ, потаенъ кѣтъ.

Всѣки день земята му пълнѣше устата съ сладки сокове. Щомъ слънцето се показеше сутринъ, протѣгаше къмъ него златни, трепетни рѣце и го галѣше:

— Моето малко дръвче ще порасте и ще стане хубава девойка. Тя ще пълни въздуха съ чуденъ ароматъ.

Семко отваряше очи, протягаше тѣлце и трѣпнѣше отъ радостъ.

Наистина, следъ нѣколко години той се превърна на млада, стройна липичка. Тя бѣ толкова висока, че главатата ѝ закачи рамената на съседитѣ — два стари, вѣковни джба. Тѣ я погледнаха и се слисаха.

— Какъ? Подъ носа ни е израстла една никаква липа, безъ да я усѣти нѣкой. А че кого пита, когато се засели тука? Взе ли нашето позволение? Не, затова ние жестоко ще я накажемъ!...

Отъ тоя день двата великана все по-низко свеждаха клони. За липичката ставаше все по-задушно. Горката едва дишаше.

Старитѣ, можщи корени на двата джба се влитаха все по-гжсто въ нейнитѣ слаби, гѣвкави коренчета и ненаситно крадѣха отъ устата имъ всички сокове, които имъ поднасяше майката-земя. Сутринъ слънцето едва провираше рѣце презъ гжстата мрежа на двата съседни и ѝ шепнѣше състрадателдо: „Малката ми, ти отъ день на день линѣнеш! Какво става съ тебе?“

Липичката чувствуваше, че силитѣ я напушатъ, и скоро ще умре. Наведе чело, и листата ѝ зашумѣха тжжно, тжжно...